

עם נפילת חומת ברלין ששתי הגמנויות המערבית והמזרחית הוברו יחדיו, והמידע על ישראל היא מזערית בין התושבים הגרמניים, הוקמו במדינות הפדרליות החדשות אגודות בשם "חברה גרמנית ישראלית" שהנו ארגון כלל גרמני הפעיל ברחבי הרפובליקה הפדרלית ומוטר מידע על ישראל. מארגן הילופים בתחום התרבות בין גרמניה לישראל, ומטפל במפגשי-נוער משתי המדינות.

"העתיד" רבעון גרמני בעברית המופיע ארבע פעמים בשנה הוצאת פרידריך רייניקה בע"מ בהמבורג, סקר מספר פעמים חלק מפעולות החברה. הפעם מדובר בהקמת ארגונים ארציים במדינות החדשות של הפדרציה שהיו בעבר תחת המשטר הקומוניסטי במזרח גרמניה, במדינות החדשות של הפדרציה המלאכה מרובה שכן אורחי מזרח גרמניה, לשעבר יודעים מעט מעט על מדינת ישראל כאמור, לאחר שתקופה ארוכה הולעטו במישע מגמתי אנטי ישר-לי ואנטי ציוני. הארגונים החדשים מגלים פעילות אינטנסיבית ועניפה, במדה מפתיעה. החל מהוצאות תערוכות סמינרים וביקורים בישראל. לעתים קרובות נעשה הדבר הודות ליוזמה ולהתלהבות של יהודים כמו למשל ברוטוק (מקלנבורג-פורמורן).

כריסטיאנה נימן יו"ר האגודה הגרמנית ישראלית במקלנבורג-פורמורן והרוה החיה בה אשה הקטנה החיננית מספרת ברצון לאוה שרוצקה כתבת "העתיד" על סניף החברה שהוקם באפריל 1991, מתוך מידה לא מבוטלת של גאונה היא מצביעה על העובדה, שהארגון היה אחד הראשונים שהחל לפעול בפעולתו במדינות הפדרליות החדשות לאחר נפילת חומת ברלי וזאת הרף שבמדינת מקלנבורג-פורמורמן לא קיימת קהלה יהודית. בתקופת דד"ר (מזרח גרמניה) אמנם היתה קיימת קהלה יהודית להלכה, אך למעשה איש לא השתייך אליה. ממשלת דד"ר השתמשה בה כמוצג, שנועד לאשש את הטענה כי מדובר במדינה אנטי-פאשיסטית, גם גורלן של הקהלות היהודיות בעת המדינות המזרחיות של גרמניה, לא שפר עליהן. רק במזרח גרמניה היתה הקהלה היהודית גדולה דיה לקיום סדיר של התפילות בבית הכנסת ולהתכנסויות בימי שבת ומועד. בימיה האחרונים של דד"ר הגיע מספר היהודים שהיו רשמיים בכל הקהלות היהודיות ל-350 בלבד.

הקמתו המהירה של הסניף החברה הישראלית גרמנית במקלנבורג-פורמורן גשענת על פעילותה הקודמת של "המועצה השיתופית של הכנסייה והיהדות" הקיימת כבר קרוב ל-30 שנה ואשר גם בראשה עומדת מזה כ-19 שנים כריסטיאנה נימן. מועצה זו עוסקת בעניינים דתיים. וזו גם הסיבה לשרידותה בדד"ר לשעבר. שכן כל מה שניתן היה לכנס תחת כנפי הכנסת, לפחות נסבל, פחות או יותר על ידי השלטון המזרחי גרמני. במסגרת זו אפשר היה ליהודים, אף כי באופן מוגבל, את הצבור הרחב בדד"ר לשעבר בענייני יהדות ישראל. בשנת 1987 אף עלה בידי כריסטיאנה נימן להזמין לראשונה אורח מישראל למטע הרצאות, היה זה ד"ר יעקב צור, שדיבר על התנועה הקיבוצית ועל זיקתה לסוציאליזם. הפרסומים על אירועים כאלה נעשו אך ורק במסגרת הכנסייה, כמו למשל בעת ההודעות לאחר התפלה

או בדפי מידע של הקהלה. בנוסף לכך שלחה כריסטיאנה נימן הזמנות אישיות לאנשים שידעה כי הם מתעניינים בנושא זה.

כיום עומדים לרשותה של כריסטיאנה נימן העתונים המקומיים וכן כתב עת של החברה הגרמנית ישראלית, כדי להודיע באמצעותם על אירועים מטעם שני הגופים והארגונים שהיא עומדת בראשם-סניף החברה הגרמנית ישראלית וכנסיה ויהדות. לכאורה אמורים שני הארגונים אלה לפעול מתוך הפרדה מוחלטת, אך מובן כי נקודת-מפגש ביניהם הן בלתי נמנעות, כאשר נציגת השגרירות הישראלית בב" שומרת דיברה בשנה שעברה על הנושא "ישראל באיזור המתיחות המזרח תיכונית", הוזמנו כמובן גם חברי ארגון "הכנסיה ויהדות". ~~ש~~ חברי שני הארגונים גם מכירים היטב זה את זה ומחליי פים מידע על האירועים העומדים להתקיים. סניף החברה הגרמנית ישראלית במקלנבורג- פורפורן מונה עתה 25 חברים, בטירינגן מספרם כפול מזה, למרות שהסניף הזה הוקם רק בדצמבר 1991. אחד החברים הנכבדים בסניף החברה במקלנבורג-פורפורן הוא נשיא הלאנדסטאג ריינר פראכטל, וכן כמה חברי הלאנדסטאג (הפרלמנט המדינתי).

השאלה מה הניע את כריסטיאנה נימן לפעילות בענייני ישראל? והיא עונה "בתור קטכיסטית כלומר מעין מורה לדת בכתות א' עד ז' אני עוסקת בענייני דת ואמונה, וכמובן, אני מספרת לתלמידים גם על דתות אחרות. הדת היהודית עניינה אותי במיוחד ודווקא בתור גרמניה אני חשה אחריות מיוחדת כלפי היהדות ומדינת ישראל". לדעתה, מעצב הדבר כי בני אדם רבים בדד"ר לשעבר עודם מתייחסים בספקנות למי שביה "אויב המדינה העיקרי" אפילו חלק מבין אלה שביקרו בינתיים בישראל, הוזרים הביתה עם דעותיהם הקדומות כלפיה, מה גם שאחראים למטע כללו בתכנית הסיורים רק שימות עם פלשתינים. לכן היתה רוצה להנחות בעצמה את כל הביקורים בארץ. יש לה קשרים רבים עם מוסדות ואנשים בישראל, והיא מפנה אליהם בחפץ לב את העומדים לבקר בישראל.

בסתיו 1991 נלוותה לקבוצה שסיירה בארץ מטעם החברה הגרמנית ישראלית. במקום לסייר אך ורק במקומות /~~א~~/~~א~~/~~א~~/ לנצרות, הושם הדגש על מיפגשים עם ישראלים. נערך ביקור אצל משפחה יהודית, אנשי הקבוצה נוכחו בהפליה שבת וביקרו בקיבוצים באיזורי פכו והכנרת. העובדה שלאחד התיירים היו קרובי משפחה רבים בארץ, כי אביו היה יהודי, סייעה בידה של כריסטיאנה נימן להראות לבני עמה את ישראל העכשווית והושביה.

תוך כדי תהפוכותיה של דד"ר הוקמה גם שם חברה מקבילה לחברת גרמניה ישראלית, רוב המתעניינים בישראל הצטרפו לחברה זו. אך כריסטיאנה נימן מתייחסת אליה בהשדנות: "הרי אין לדעת מי מסתתר מאחוריה ויש גם לשאול, מה גרם למהפך הפתאומי במדיניות כלפי ישראל?"

לכן המתינה כריסטיאנה נימן זמן מה ואחרי כן פנתה למשרד החברה הגרמנית ישראלית בבון וביקשה להתקבל. מובן כי נענתה מיד. אחרי האיחוד התפוררה, כמצופה, החברה הגרמנית ישראלית המזורה ונעלמה כלא היתה. חבריה נתקבלו לשורות החברה הגרמנית ישראלית. כריסטיאנה נימן לא הסתפקה בחברות במרכז החברה, בבון. המרוחקת ממקום מגוריה, דבר

שלא איפשר לה לקחת חלק בפעילויות. לכן החליטו היא ושני ממלאי מקום היו "ר-הארלד קארגר ופראנק שרדר- לפתוח סניף במקום. שלושתם היו היוזמים, באפריל 1991 הגיע המועד להקמת הסניף. מבין בא ~~אקט~~ לטקס נשיא החברה הגרמנית ישראלית הנס קושניק, חבר הבונדסטאג ולשעבר ראש העיר של העיר מדינה ברמן, כן נכחו בטקס נשיא מועצה מקלנבורג-פורפורן וכמה סנאטורים. על ההתענינות הרבה בישראל, גם בקרב חוגי השלטון, מעידה העובדה כי בלאנדטאג של מקלנבורג-~~אקט~~ פורפורן הוקמה לפני זמן קצר הקבוצה הפרלמנטרית **החאשונה** במדינות הפדרליות החדשות, על פי הדגם של הבונדסטאג בבון.

אך לא רק חילופי משלחות עם ישראל העכשווית עומדים לנגד עיניהם של אזרחי גרמניה, הכונה היא גם להעלות במידה רבה יותר את זכר העבר. ובתחום זה יש למקלמנבורג מה לעשות; לפי 500 שנה בדיוק נערך מה שקרוי משפט לחם הקודש משטרנברג, אשר בו הועלו 27 יהודים על המוקד וכל היהודים האחרים גורשו. בכשך 200 השנים האחרונות הם לא הורשו להכנס לגבולות המדינה. עתה מתוכננת מערכה על משפט זה (משפט הלחם, נקרא "חילול הקרבן" ההוסטיה, ^{ז'נר 1993 - ז'נר 1994} חילול הלם עלילה שהעלילו הנוצרים על היהודים בארצות הנוצרים, מן המאה

ה-13 ואילך שהם היהודים משתדלים לקבל לידם את "גוף האדון" כלומר, המצית של הסקראמנט הלחם והייך בולחן הנוצרי כדי לפגוע בו ולחללה. לאחר שנתנה ועידת הכנסיה הלאטרנית הרביעית ב-1215 גושפנקא של ההחלטה לחורח והתגשמותו של ישו בסקראמנט הלחם והייך, נפוצה בין הנוצרים-בעיקר בגרמניה ושכנותיה, אמונה בכוחו המאגי של "לחם הקודש" בכשרו לסייע או להזיק, מחוץ ומעבר למקומו בפולחן. אמחנה תפלה זו גרמה למקרי גניבה של הלחם בידי נוצרים ולשימוש בו למטרות כשפים. היא גם שימשה רקע לעלילה על היהודים, יהודים היו משחדים נוצרי פושע כדי להשיג ממנו את מצית הלחם, היהודי עושה זאת על דעת עצמו או ^{על אצת} כשליח הקהלה היהודית המצית נלקחת לבית היהודי או לבית הכנסת; שם מתעללים בה ביחיד או בצבור; בדקירות, ברמיסות רגלים בכל מעשי בזיון וכהנה וכהנה משפטים דומים נערכו בכמה ^{בפריז (1290)}, ברוצלב (1453) בליץ (1243), ועוד בכל המקרים נשרפו יהודים העלילה האחרונה משערים היחה ברומניה בשנת 1836-נ.ז.).

אירוע נורא אחר משמש עילה לחברה הגרמנית ישראלית לקיים ^{השנה} ^{השנה} במקלנבורג-פורפ-פורפורן טקסי זכרון: ביולי 1942 שולחו כל יהודי מקלנבורג מתחנת החכת הראשית ברושטוק לאושוויץ.

נחמזל מזלו של סניף החברה הגרמנית ישראלית במקלנבורג-לרשותו עומדת וילה שבה מתקיימת פעילותו. הבית הזה היה בעבר רכושו של יזם ברושטוק אשר נמלט לאנגליה בעת מלחמת העולם השנייה, בנו שהיה יכול לתבוע בעלות על הבניין תרם אותו לקרן שהוקמה למטרות כאלו. אשר לעתיד מקוה כריסטיאנה נימן כי הוקם ברית ערים עם חיפה, שיחות בעניין זה כבר החלו. שתיהן ערי נמל וגם גודלן תואם. כך עשוי להווצר קשר משולש, שכן לעיר ברמן יש ברית ערים הן עם רושטוק והן עם חיפה, לא נותר אלא לשכנע גם את החיפנים.